

Holnap írok két sajnálkozózn bocsánatkérő szót Leidesdorfer Úrnak, a Poliklinika elnökének.

Az ön kedves kívánságai, Hercegnő, teljesítve vannak.

Ma is élénk hálával őrzöm a jóság emlékét, amelyet irántam egykor tanusított, amelyhez most a párizsi közönség kara is csatlakozik.
1886 április 3. Párizs.

Legalázatosabb szolgálja
Liszt Ferenc.

MAX JACOB:

MINT BÁRKA...

*Mint bárka, már a költő oly koros,
Mint dália, a költemény oly holdkóros,
Dália! Delila virága, lila dália.*

És csak most következik a költemény:

*E gyöngyön mintha sipka volna, szárnyakat akasztott,
Hogy megfogja az ég tüzét, mely botlik a rögökben,
S a kigyó mégis Afrikába röppen.
Két sárkány vitte diadalra Maxot
Együgyű szerzetek között, okos monostoron.
Hűsz gomba álldogál a potrohos mohon
Mint grófkisasszonyok, talpig fehéren, haloványan.
Kimondom: engem lát az ég! nohát, mondjátok ezt utánam!
De nem szól senkisé. Az ég felé ki nézeget manapság?
Diákkoromban megtagadtam a professzorok parancsát.
Oktattak engem perzsa vázlatokra és a bággyadt
Lapokat őrzöm, mint a száraz ibolyákat.
S a táncok is! táncoltam én nővérem gyermekével,
Vállamra bújt okoskodó, kerek fejével.
Szalonba tette ágyamat a nénikém,
Későn jürödtem és aludtam délig én.
A fia folyton duzzogott: mily nagyszerű szivarokat szereztem,
Látjátok, itt a szakadék, ez itt az én keresztem,
Ez itt a cirkusz, lenn a rózsaszínű lányok lengenek.
Kuksoltam itten és forgattam én a könyveket,
Igy jártak ifjú gondjaim, arany ruhába bújva
És a virágok ráborultak lobogó hajukra.
Jaj, én vagyok a nantes-i börtön minden szökevénye.
Egy gyermek bennünket megismert, látta tonzuránkat.
Midőn kérdeztük, merre menjünk, Clisson közelébe,
S ha minket vullanak az Úr előtt a szóttalan apácák,
Mevall a malom és mevall a nap,
A fák és a barázdák.
A monostoron értem vullanak
S az Úr előtt szelíden magyarázzák
Rab életem sok szégyenét és gúaszát.*

Horváth Béla fordítása.